

Det fria ordet och ”kollegerna”

JAN GILLBERG

Ingenting är kärare för svenska journalister och opinionsbildare att fjädra sig med än sitt ”stå-upp” för det fria ordet och den fria åsiktsbildningen.

Därför var det för mig lite intressant, hur ”kollegerna” skulle motta förra numret av DSM (1/2008). Där finns nämligen ett antal artiklar, som i hög grad berör just villkoren för det fria ordet och den fria åsiktsbildningen. Intressant nog - kan man tycka - i Sverige respektive Ryssland.

Där finns recensioner av **Anna Politkovskajas** ”Rysk dagbok” och **Alex Goldfarbs** och **Marina Litvinenkos** bok ”En dissidents död”. Där finns också en lista på långa raden i vår nutid mördade ryska journalister och fritänkare.

Men där finns också artiklar om hur det svenska statliga tidskriftsstödet används som instrument för att kondi-

tionera Kultur- och Åsiktsbildar-Sverige. En tidskrift som militanta feminist- och vänstertidskriften **Bang** har de senaste åren solangerats med flera miljoner kronor. En tidskrift som **DSM** får inte en enda krona. Nu senast avslogs en ansökan från DSM på 100 000 kronor. I DSM 1/2008 kan du läsa listan över ”Sveriges 20 mest statsfinansierade kulturtidskrifter”. Den är intressant! Den säger något om vad Staten företrädd av ett antal kulturbyråkrater anser ”bör främjas” och vad som Staten anser ”inte bör främjas”.

En halv miljard skattekronor till ABF

Statens Kulturråd är emellertid inte den enda kanal, genom vilken det slussas

statliga pengar för finansieringen av en opinionsbildning av ”rätta märket”. En annan nog så viktig kanal är **Arbetarnas Bildningsförbund** (ABF), som under årens lopp hanterat många miljarder skattekronor för inte bara skolning i socialistisk anda utan även för att främja vänsterextrem aktivism. Bara för 2008 har **Alliansregeringens** finansminister **Anders Borg** beviljat ABF bidrag på drygt 449 000 000 kronor - således nästan en halv miljard!

Hur denna den svenska statens pengasluss till vänsterextremismens fromma fungerar, har nyligen granskats av fri-lansjournalisten **Anders Rönnmark**. Av granskningen framgår, att ABF allierat sig med en lång rad vänsterextrema och våldsbenaägna organisationer. De bjuds in till konferenser, de får tillgång till lokaler men - framförallt - *de ges legitimitet*. Rönnmark

Om mordet på ITAR-TASS- journalisternas "SKYDDSÄNGEL"

I DSM 1/2008 finns en lista på journalister, som mördats i Putins Ryssland (sid 12). Det gäller visserligen bara ett urval men listan är skrämmande nog. Här skall listan få en viktig komplettering, nämligen mordet på **Anatolij Voronin**. Han högs ner i sin bostad.

Efter att i många år arbetat för ITAR-TASS som framgångsrik reporter blev han nyhetsbyråns administrativa direktör. Som sådan blev han högt uppskattad av de anställda. Vid meddelandet om mordet förklarade Itar-Tassredaktören **Ludmila Perkina**:

"Han gjorde allt för att vi, journalisterna, skulle kunna utföra vårt arbete. Våra hjärtan känns tunga."

Voronin gjorde emellertid inte bara allt för att underlätta journalisternas arbete. Han gällde som deras "skyddsängel". "Du är under mitt beskydd", kunde han uttrycka det.

Men så försvann plötsligt "beskyddet".

Det skall här särskilt påpekas, att mordet på Anatolij Voronin ägde rum (16 oktober 2006) bara drygt en vecka efter mordet på **Anna Politkovskaja** (7 oktober 2006). Mordet på Anna Politkovskaja var i sig en kraftfull markering till Rysslands journalistkår: "Passa er!" Och så en vecka senare mördades Itar-Tass-journalisternas skyddsängel.

nämner grupper som **Revolutionär Kommunistisk Ungdom (RKU)**, **Arbetarmakt, Svensk-Kubanska Föreningen** och **Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF)** - de båda sistnämnda står för övrigt på SÄPO:s lista över extrema organisationer och är därför föremål för Författningsskyddets särskilda uppmärksamhet.

Som exempel på ABF:s samverkan med vänsterextremismen nämner Rönmark en konferens i ABF-huset kallad "Socialistiskt Forum" med bland annat seminarium om **Foucault** och **Marx**. Första programdagen svarade RKU för ett seminarium om maogerillans "folkkrig" i Nepal, Svensk-Kubanska Föreningen svarade för en filmvisning om Kubas gröna revolution och sist men inte minst arrangerade SUF en paneldebatt om "ideologi, klasskamp och revolutionär gymnastik".

Andra programdagen genomfördes ett seminarium kallat "Revolution 90 år" med kampsången om **Rosa Luxemburg** och **Karl Liebknecht** som ett av inslagen. Dagen avslutades med en vandring i Lenins fotspår. Allt finansierat av den av **Fredrik Reinfeldt** ledda **Alliansregeringen**.

Konditionering i Ryssland resp Sverige

Visst är det skillnad på åsiktskonditioneringen i Ryssland och den i Sverige. I Putins Ryssland lönmördas åsiktsavvikarna. I Sverige tigs de ihjäl. Eftersom mordandet trots allt är begränsat till de "värsta" (läs: betydelsefullaste och med störst genomslag), kan man dock fråga sig om inte ihjältigandet fungerar som en nog så effektiv "konditionering" - i synnerhet som staten och dess myndigheter inte behöver kompromettera sig. Ihjältigandet sköts ju av "kollegerna" - de inbördes "godkända" journalisterna och opinionsbildarna, som samtidigt stoltserar om att värna det fria ordet och den fria åsiktsbildningen.

Om vilka former detta värnande kan få, skrivs också i DSM 1/2008. I en av artiklarna redogörs för hur den av många som opolitisk uppfattade nykterhetsrörelsen **IOGT-NTO** ägnat sig åt att åsiktsregistrera kristna och utesluta homokritiker. I en annan artikel hur olika av journalister utarbetade "interna instruktioner" drar upp riktlinjer för den känsliga "invandrardebatten" - känslig därför att det finns en bred folkopinion, som oroas över att invandringen fått en omfattning och diverse oönskade följder, som samhället visat sig ha allt svårare att hantera. Det talas på olika hemsidor om "Lilla Saltsjöbadsavtalet",

enligt vilket Sveriges journalister bland annat tillhålls att "företrädesvis positivt bedöma och omskriva svenska medborgare av utländsk härkomst" samt att "nedtona de negativa effekter som utpekande av speciell rastillhörighet vid brottslig verksamhet kan komma att ha för drabbade populationer".

En av de journalister, som uppges ha deltagit i en konferens, där frågor som dessa behandlats, är **Susanna Popova**. Hon uppger emellertid, att hon för egen del skall ha vänt sig mot en på detta sätt styrd informations- och opinionsförmedling. Den konferens som Popova deltog i skall dock inte - enligt vad hon uppger - ha ägt rum i Saltsjöbaden. Det är rimligt att tänka sig att frågan varit uppe i skilda sammanhang med olika grupperingar av journalister som deltagare samtidigt som det är svårt att få belagt vilka journalister som deltagit i vilket sammanhang och vad som mer exakt överenskommit vid de skilda tillfällena. Klart är dock att journalister på detta sätt "samråder" i för opinions- och åsiktsbildningen särskilt centrala frågor och det gäller då - kan man anta - de som känner sig särskilt betydelsefulla med ett till sin betydenhet tillkommande "ansvar". Och mest "ansvariga" är naturligtvis de med den starkaste politiska övertygelsen. De andra - de många - lämnar sin medverkan genom karriärbefordrande anpassning för att kanske så småningom tas kunna tas upp i "de ansvarigas krets".

På detta sätt har journalistkåren i Sverige med sina olika organisationer kommit att bilda ett slags korporation efter en modell, som tillsammans med andra liknande tendenser leder Sverige bort från en av enskilda människor uppbyuren åsiktsbildning. På detta sätt har konformismen gripit omkring sig ända dithän att den utgör ett allt uppenbarare hot mot den fria och öppna debatt, utan vilken det blir allt svårare att tala om en på folkstyre - de många enskilda människorna - uppbyggd samhällsordning. Inte för inte talas det allt oftare - inte minst i utländska medier - om **Den Svenska Enhetsstaten**.

Vilken modell för konformism är verksamast?

När jag nu under påsken ägnade mig åt att läsa **Kenne Fants** i fjol utkomna (och redan slutsålda) bok om **Torgny Segerstedt** och dennes i stora stycken ensamma kamp för en från Makten fri och oberoende opinionsbildning, slog det mig hur denna

kamp i vår tid - i den mån en sådan kamp ens förekommer - kommit att utkämpas på helt andra villkor och efter helt andra "frontlinjer" än då Segerstedt skrev sina IDAG-artiklar i **Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning**. Då var det regeringen och dess underställda myndigheter som kväste. I dag är det chefredaktörerna och deras underställda samt ett antal till kejsarstatus upphöjda opinionsbildare, som svarar för anpassningen och rätlinjigheten - inte i smått men väl i stort, dvs i frågor av stor och för landet långsiktig betydelse.

Ja, det finns skäl att fråga sig vilken form av åsiktskonditionering, som är effektivast. Den i Ryssland eller den i Sverige? I Ryssland där de för Makten "farligaste" systemkritikerna och åsiktsavvikarna mördas andra till varnagel. Eller i Sverige där de, som inte rättar sig in i ledet tigs ihjäl och där de som tiger ihjäl är det över opinionsbildningen förhärskande journalistkollektivet - dvs de erkända och beviljade journalisterna. I båda fallen utbreder sig en frihets- och nytänkandet kvävande konformism.

Den ryska metoden har - utifrån effektivitetssynpunkt - den svagheten, att mordandet - även de allra mest skickligt iscensatta lönnmorden - inte går att förtiga samtidigt som offren riskerar att få martyrstatus. Den svenska metoden lämnar inga spår annat än tystnaden. Och tystnad är ingen närande jordmån för nya tankar och nya idéer i strid med den konformism, som bär upp den förhärskande maktstrukturen. Det vet **Gramscivänsterns** strateger. Därför är ihjältigandet deras viktigaste vapen.

Låt oss också komma ihåg, att när Gramscivänstern på sent 1960-tal och tidigt 1970-tal formligen ockuperade de stora mediahusen myntades begreppet "den tiggande opinionen". Med detta åsyftade gramsciiterna hycklande: "Vadå? Borgarna tiger ju bara." Riktigt så var det emellertid inte. Nej, vad det handlade om var, att vi som inte hade **Marx, Lenin, Stalin** och **Mao** på väggen var utestängda från den av etermedia och de stora tidningarna behärskade debatten. Det var så det var och delvis fortfarande är. Vad det därför handlade om var (och är) "den förtigna opinionen" - en opinion som under åren då vänstern larmade som mest rentav omfattades av folkflertalet.

När omnämns DSM?

Och hur är det i dag? När någonsin

Åsa Linderborg en av ledarna i Historikerupproret

En av ledarna i "Historieupproret" är **Åsa Linderborg**. Som en av de 354 undertecknarna räknar hon sig som "professionell forskare".

I en bestämd mening kan hon räkna sig som "professionell forskare", nämligen att hon jämte några "medforskare" från **Riksbankens Jubileumsfond** lyckats få ett anslag på 4,6 miljoner kronor. Detta för ett projekt kallat "Hur skapas ett historiemedvetande?" Projektet sjösattes 2001 och har resulterat i framtagandet av en "antologi". Men vad pengarna i övrigt använts till (hamnat) är oklart!

Om denna "professionella forskare" vet vi också att hon i en intervju i tidningen **Arbetaren** förklarar, att hon vägrar att kalla sig något annat än kommunist. I samma intervju förklarade hon också, att "vissa offer var helt nödvändiga i den omvandlingsprocess som varje kommunistisk stat genomgår i början av sin existens". För Sovjetunionens del varade denna början i 70 år.

Hur stora offer som skall anses "nödvändiga" har Åsa Linderborg inte givit något svar på. Kanske det är därför hon menar, att det bästa är att sopa alltsammans under mattan.

"Professionella forskaren" Åsa Linderborg

För ett par år sedan utmärkte sig **Åsa Linderborg** som "professionell forskare" med ett bidrag till historieverket "Bildn

av Sveriges historia" (Wahlström & Widstrand). Bidraget handlade om **Ivar Kreuger** (1). Där skriver hon bland annat:

"Efter ankomsten till Sverige lades Ivar Kreuger i en annan kista, efter att obduktionen fastslagit att han för egen hand skjutit sig i hjärtat."

Åsa Linderborg torde vara ensam bland alla de människor, som ägnat tankar åt Ivar Kreugers öde att inte känna till att den av familjen Kreuger begärda obduktionen aldrig utfördes. Den ställdes in efter beslut av landshövding **Nils Edén**. Ännu mindre finns det något fastställande av det slag, som Linderborg gör gällande.

Denna "professionella forskare" skriver också:

"Enligt konspirationsteoretikerna mördades Kreuger i själva verket av kretsen bakom Skandinaviska Banken: familjen Wallenberg."

Hon känner alltså inte till att det var **Stockholms Enskilda Bank** som var **Wallenbergarnas** bank. **Skandinaviska Banken** med **Oscar Rydbeck** som chef var Kreugers bank. Och vem har påstått att Wallenbergs skulle ha mördat Kreuger?

Denna "professionella forskare" som samlat till uppror mot upplysning om kommunismens brott har således - se vidstående notis - understötts av **Riksbankens Jubileumsfond** med 4,6 miljoner kronor!

(1) Läs vidare "Åsa Linderborg skämmer ut Det Svenska Forskarsamhället" (DSM 3/2005)

omnämns **DSM** - snart den enda lite envetet systemkritiska och makten ifrågasättande rösten - i **Sveriges Radio, TV** och de stora tidningarna **Dagens Nyheter, Aftonbladet, Expressen** och **Svenska Dagbladet**?

Svaret är: Det sker inte (frånsett när man en gång om året meddelar vilka av det egna mediaföretagets medarbetare som återfinns på DSM:s årliga lista över **Sveriges Viktigaste Opinionsbildare**). I övrigt aldrig!

Och när beviljades DSM kulturtidsskriftsstöd? Svaret är: Det har aldrig skett. Ändå - det är det märkliga - får jag

oupphörligen motta brev och mejl, där prenumeranter och läsare förklarar hur de upplever DSM som sin mest angelägna läsning. Och nya prenumeranter frågar sig ofta: Hur har jag kunnat undgå att höra talas om denna viktiga och utmärkta tidskrift?

Svaret är: Om DSM får man aldrig höra talas i medierna.

Historikerupproret

Detta är frågor och svar som fått sin särskilda aktualitet genom vad jag valt att kalla

På hemsidan
kan du
beställa
äldre nummer
av DSM

www.dsm.nu

"Historikerupproret" (se sid 20), där hela historikerkollektivet vänder sig mot en av staten finansierad upplysningsverksamhet om kommunismens brott - en verksamhet som befunnits högst påkallad efter att det konstaterats att senare års historieundervisning tycks ha exkluderat förmedling av kunskap om kommunismens brott. En undersökning visar att av elever i grundskolans avgångsklass är det bara en på tio som hört talas om **GULAG**.

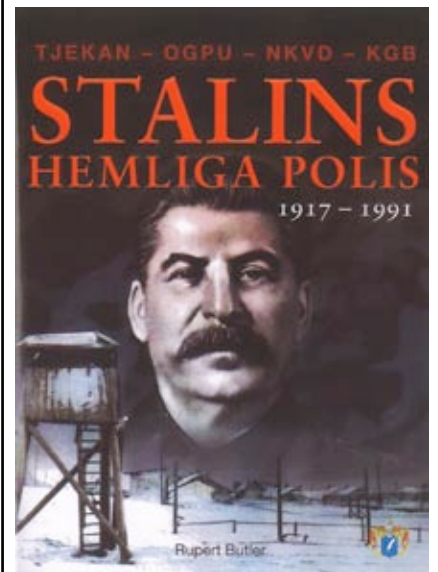
De upproriska historikerna vänder sig med blossande indignation mot att den sittande borgarregeringen gör historieskrivningen till ett instrument i sitt ideologiska kampanjande. Med hycklande omsorg om en oberoende historieforskning skriver de upproriska:

"Som professionella forskare med historien som arbetsfält känner vi en växande oro för att historieämnet görs till slagfält för ideologiska kampanjer och att den öppenhet, kritiska hållning och tolerans som Forum för levande historia var avsett att stimulera hotas."

När uttalades någon sådan oro när **Forum för levande historia** - för att använda de upproriskas språkbruk - "*kampanjade*" om **Förtiteln** respektive allehanda **queerteorier**? Och när hördes protester mot **Olof Palmes** och sedan **Ingvar Carlsons** skolpolitik, som uttryckligen syftade till ideologisk skolning av den svenska skolungdomen - dvs av den ungdom som nu återfinns bland dagens doktorander i historia?

Intressant är också att konstatera, att det finns inte en enda svensk historiker, som bedrivit forskning med hjälp av de arkiv som öppnats i de gamla kommuniststaterna - exempelvis (när det ännu var möjligt) arkiven i Moskva och **STASI-arkiven** i Berlin. Inte en enda! Och dessa historiker - samlade till ett uniformt

Rekommenderad läsning

Detta är en bok som borde läsas av undertecknarna av "*Historikerupproret*". Den är författad av **Robert Butler** och nyligen utgiven av **Svenskt Militärhistoriskt Bibliotek**.

kollektiv - uttalar bekymmer för att upplysning om kommunismens vidunderliga brott skall skada "*den öppenhet och kritiska hållning som kännetecknar god historisk forskning*"!

FOTNOT. Den italienske kommunistledaren **Antonio Gramsci**s revolutionsstrategi var att ta makten genom att infiltrera det borgerliga samhällets institutioner. Särskilt viktigt är att på detta sätt skaffa kontroll över medierna och därmed åsiktsbildningen.

DSM:s nisch är

Att säga det som sällan sägs
men som borde sägas...
behöver sägas.